

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.IV.20.024/2013/8.

A Debreceni Ítéltábla a Szabó & Juhász Ügyvédi Iroda (CÍME, eljáró ügyvéd: Dr. Szabó Miklós) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek -, a Dr. Gergely Kláraügyvéd (CÍME) által képviselt I.rendű alperes neve (felperes címe) I.r. és a II.rendű alperes neve (II.R. ALPERES CÍME) II.r. alperesekkel szemben tulajdonjog megállapítása és bejegyzése iránt indított perében a Szolnoki Törvényszék 2012. november 6. napján meghozott, 16.P.20.221/2012/11. számú ítélete ellen a felperes részéről 12. sorszámon és az I.r. alperes részéről 13. és 15. sorszámon benyújtott fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban -tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett rendelkezéseit pedig részben és akként változtatja meg, hogy mellőzi a felperesnek a mérsékelt kereseti illeték megfizetésére kötelező rendelkezését, míg az I.r. alperes által fizetendő mérsékelt kereseti illeték összegét 90 000 (Kilencvenezer) Ft-ra felemeli, kötelezi továbbá, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 63 500 (Hatvanháromezer-ötszáz) Ft elsőfokú perköltséget.

Az ítéltábla kötelezi az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 12 700 (Tizenkettőezer-hétszáz) Ft másodfokú perköltséget, továbbá a felperes az államnak külön felhívásra - az abban foglalt időben és módon - 25 400 (Huszonötezer-négyszáz) Ft, míg az I.r. alperes 64 300 (Hatvannégyezer-háromszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s :

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes és az I.r. alperes 1990. március 3. napján kötöttek házasságot. Házasságukat a . . . Városi Bíróság a **ÜGYSZÁM** számú ítéletével 2009. december 17-én felbontotta, azonban a bontóperben a házastársi közös vagyon megosztására nem került sor.

A felperes és az I.r. alperes 1998-ban vásárolták meg a karcagi **H R S Z**, a valóságban **C Í M** alatti ingatlant, amely a felek döntése alapján 1/1 tulajdoni arányban az I.r. alperes nevére került bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Az ingatlant a II.r. alperes javára, a **ÜGYSZÁM 2** sz. határozattal bejegyzett keretbiztosítéki jelzálogjog terheli 25 000 000 Ft erejéig.

A felperes és az I. r. alperes az ingatlanban **KERESKEDELMI EGYSÉG** NEVE-t működtetett, szándékuk pedig az I.r. alperes 1/1 arányú tulajdonszerzésével az volt, hogy a működő vállalkozás vonatkozásában a vállalkozás adófizetési kötelezettségét csökkentsék, illetve elkerüljék akként, hogy az I.r. alperes az ingatlant bérbe adja a felperes részére.

A felperes a keresetében kérte, a bíróság állapítsa meg, hogy a **C Í M** alatti ingatlan 1/2 arányú tulajdonjogát megszerezte (a II.r. alperes jelzálogjogával terhelt) figyelemmel arra, hogy ez az ingatlan a házastársi közös vagyon része volt. Az ingatlan értékét 30 000 000 Ft-ban, ennek alapján az 1/2 tulajdoni hányadát 15 000 000 Ft-ban határozta meg.

Az I.r. alperes a felperes követelését az első tárgyaláson elismerte, azonban állította, hogy a perre okot nem adott, ezért perköltsége megállapítását kérte.

A felperes elismerte, hogy az I.r. alperes nem vitatta a perbeli ingatlan közös tulajdoni jellegét, de állította, hogy jelen eljárást megelőzően mindezt okirattal nem volt hajlandó rendezni. Ennek igazolására csatolta az I. r. alperes képviselője részére elküldött - 2010. december 23. napján és a 2011. január 15. napján keltezett - leveleit, amelyekben kezdeményezte a perbeli ingatlanban fennálló tulajdonjoga ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését.

Az elsőfokú bíróság beszerezte a jelen pert megelőzően indult, a . . . Városi Bíróság előtt folyamatban lévő **ÜGYSZÁM 3.** számú per iratainak másolatát, mely pert a felperes indította az I.r. alperes ellen 206 192 Ft összegű áru vásárlásából eredő tőke és járuléai megfizetése iránt. A perben az I.r. alperes előbb beszámítással, utóbb viszontkeresettel élt, arra hivatkozással, hogy a felperes nem fizette meg részére - a közöttük létrejött bérleti szerződés alapján - a **C Í M** alatti ingatlan bérleti díját.

Az elsőfokú bíróság a 11. sorszámú ítéletével megállapította, hogy a felperes megszerezte a karcagi **H R S Z**, a valóságban **C Í M** alatti ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát házastársi vagyonközösségi szerzés jogcímén azzal, hogy az ingatlant továbbra is terheli a II.r. alperes javára a **ÜGYSZÁM 2** sz. határozattal bejegyzett keretbiztosítéki jelzálogjog. Az elsőfokú bíróság ennek túrésére kötelezte az I.r. és II.r. alpereseket.

Az elsőfokú bíróság a peres eljárás illetékét 90 000 Ft-ra mérsékelte és kötelezte a felperest és az I.r. alperest annak egyenlő arányban történő megfizetésére. Ezt meghaladóan akként rendelkezett, hogy a felek maguk viselik a perrel felmerült költségeiket.

Ez ellen az ítélet ellen a felperes és az I.r. alperes is fellebbezéssel élt.

A felperes a fellebbezésében kérte, hogy az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének perköltségre vonatkozó rendelkezését változtassa meg akként, hogy kötelezze az I.r. alperest a teljes eljárási illeték, valamint számára - a jogi képviselője számlaszámára - 300 000 Ft + áfa összegű ügyvédi munkadíj megfizetésére, az elsőfokú eljárás során már csatolt, a közte és a jogi képviselője között létrejött megbízási szerződésben foglaltakra tekintettel. Sérelmezte, hogy bár az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az I.r. alperes a

perre okot adott, mégsem őt kötelezte a mérsékelt kereseti illeték megfizetésére, a számára pedig perköltséget nem állapított meg.

Az I.r. alperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását, a felperest 650 000 Ft perköltség és a teljes, mérsékelt kereseti illeték megfizetésére kötelezését kérte. Továbbra is vitatta, hogy a perre okot adott, álláspontja szerint közös döntésük volt az is, hogy költségcsökkentés miatt csupán az ő nevére jegyezték be az ingatlan tulajdonjogát.

A felperes és az I.r. alperes a fellebbezési ellenkérelmeikben részletezték fellebbezési érveiket és ellenérveiket.

Az ítélet tábla a felperes és az I.r. alperes fellebbezését „A polgári perrendtartásról” szóló többször módosított 1952. évi III. törvény (Pp.) 256/A. §-a (1) bekezdésének b) pontja, valamint (2) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

A felperes fellebbezése részben alapos, az I.r. alperes fellebbezése alaptalan.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján a pernyertes fél költségeinek megfizetésére a pervesztes felet kell kötelezni; ez alól annyiban van helye kivételnek, amennyiben a 80-83. §-ok eltérően rendelkeznek, vagy a törvény egyéb kifejezett rendelkezése a költséget a per eldöntésétől függetlenül másnak a terhére rója.

A Pp. 80. §-ának (1) bekezdése alapján, ha az alperes a perre okot nem adott, és a követelést az első tárgyaláson azonnal elismeri, az alperes költségében a felperest kell elmarasztalni.

A Pp. 80.§-ának (1) bekezdéséhez fűződő ítélkezési gyakorlat egységes abban, hogy alapvetően két feltételhez köti az egyébként pervesztes alperes perköltség alóli mentesülését, mely feltételeknek együttesen kell fennállniuk. Egyrészt bizonyítani kell, hogy az alperes a perre okot nem adott és az alperesnek az első tárgyaláson azonnal el kell ismernie a felperes követelését. Az alperes akkor nem ad okot a perre, ha egyrészt semmi olyat nem tesz, mely alapján a perindítás szükségessé válik, másrészt pedig mindent megtesz a per elkerülése végett, önmagában a követelés elismerése ennek megállapításához nem elegendő. (BH.2005.27.) Ehhez természetesen az szükséges, hogy a felperes is mindent megtegyen a per elhárítása érdekében, azaz a perindítás előtt az ellenérdekű felet írásban szólítsa fel a teljesítésre, mégpedig lehetőleg oly módon, hogy a követelése alapjául szolgáló tényeket és bizonyítékokat hozza a másik fél tudomására (BH.1998. 427.). A következősen alkalmazandó bírósági gyakorlat szerint, ha az alperes az írásbeli felszólításra egyáltalán nem reagál, vagy a követelés jogalapját vagy összecszerűségét a per előtt vitatta, hiába ismeri el a felperes követelését az első tárgyaláson, a perköltség megfizetése alól nem mentesülhet.

Az adott esetben az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az I.r. alperes okot adott a perre. A felperes ugyanis csatolta azon leveleket, amelyekben az I.r. alperesnél kezdeményezte a per tárgyát képező ingatlan tulajdonjogának rendezését.

Ezen kívül, a jelen pert megelőzően, a . . . Városi Bíróság előtt, a felperes által az I.r. alperes elleni **ÜGYSZÁM 3.** számú perben az I.r. alperes 2011. november 22. napján benyújtott viszontkeresetének indokaként azt adta elő, hogy a **C Í M** alatti ingatlan a felperes birtokában, azonban az ő tulajdonában áll és figyelemmel a közöttük lévő bérleti szerződésre, a felperes kereseti igényével szemben, a felperes bérleti díjból eredő lejárt tartozását kérte beszámítani. Az I.r. alperes azon nyilatkozatát, hogy ő a **C Í M** alatti ingatlan kizárólagos tulajdonosa, a . . . Városi Bíróság előtt 2012. január 26. napján tett nyilatkozatában, valamint a . . . Városi Bírósághoz benyújtott 2012. március 6. napján keltezett beadványában is kifejezetten megerősítette. Mindezek alapján megállapítható, hogy az I.r. alperes ezen perbeli magatartása, valamint a felperesnek a perbeli ingatlan tulajdonjogának rendezésére tett sikertelen kísérletei okot szolgáltatottak a felperesnek arra, hogy jelen pert megindítsa.

Az elsőfokú bíróság azonban azon helytálló megállapításából, hogy az I.r. alperes okot adott a perre, helytelen következtetésre jutott.

Jóllehet „A PK. 10. számú állásfoglalás meghaladottá nyilvánításáról és a közös tulajdon megszüntetésének egyes kérdéseiről” szóló 1/2008. (V.19.) PK. vélemény VIII. g) pontja alapján a közös tulajdon megszüntetése iránti perekben a perköltség viselésének általános szabálya az, hogy a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél viseli a saját költségét. Azonban az elsőfokú bíróság indokolásával szemben ez a szabály az adott esetben nem alkalmazható, mivel a jelen per tárgya csupán a tulajdonjog bejegyzése iránti igény elbírálása volt, a felperes a közös tulajdon megszüntetését nem kérte.

Tekintettel azonban arra, hogy az I.r. alperes a fentiekben hivatkozott magatartásával okot adott a perre, ezért a követelés elismerése ellenére a Pp.80.§-ának (1) bekezdése sem alkalmazható, így a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése alapján az I.r. alperes köteles a felperes költségeinek a megfizetésére.

Az ítéletábra a felperesnek fizetendő, az ügyvédi képviseletével összefüggésben felmerült elsőfokú perköltség összegét „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Rendelet) 2.§-ának (2) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapította meg, a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban, figyelemmel arra a tényre is, hogy az I.r. alperes a felperes követelését az első tárgyaláson azonnal elismerte. Az ítéletábra az így megállapított 50 000 Ft ügyvédi munkadíjra a Rendelet 4/A.§-a (1) bekezdése alapján felszámította az ügyvédi tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét is.

(Itt jegyzi meg az ítéletábra, hogy a perköltség a felet és nem a jogi képviselőjét illeti, a teljesítés módjának meghatározása pedig a jelen eljárás keretét meghaladó kérdés.)

Az ítéletábra a Pp. 78.§-ának (1) bekezdése és „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 74.§-ának (3) bekezdésében foglalt utaló szabálya szerint irányadó „A költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban” tárgyú 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§-ának (2), valamint 15.§-ának (1) és (3) bekezdései alapján kötelezte az I.r. alperest a teljes mérsékelt kereseti illeték megfizetésére is.

Mindezeknek megfelelően az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253.§-ának (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

A felperes fellebbezése részben eredményre vezetett, az I.r. alperes fellebbezése eredménytelen volt, ezért az ítélőtábla a Pp. 81.§-ának (1) bekezdése alapján a pernyertesség-pervesztesség arányában kötelezte az I.r. alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének a megfizetésére, melynek összegét a Rendelet 3.§-a (1) bekezdése, (2) bekezdésének a) pontja, (5) és (6) bekezdései alapján állapította meg, figyelemmel arra a tényre is, hogy a fellebbezések elbírálására tárgyaláson kívül került sor és azok mindössze a perköltség viselésére vonatkoztak. Az ítélőtábla az így megállapított ügyvédi munkadíjra a Rendelet 4/A.§-ának (1) bekezdése alapján felszámította az ügyvédi tevékenység ellenértékét terhelő általános forgalmi adó összegét is.

A II.r. alperesnek a másodfokú eljárásban költsége nem merült fel, ezért annak tárgyában az ítélőtáblának nem kellett határoznia.

Az ítélőtábla a részleges pernyertesség arányában kötelezte a felperest és az I.r. alperest az illetékfeljegyzési joguk folytán feljegyzett másodfokú, az Itv. 46.§-ának (1) bekezdése alapján megállapított mértékű fellebbezési eljárási illeték megfizetésére.

Megjegyzi az ítélőtábla, hogy bár a felek fellebbezése csupán a perköltségre vonatkozó rendelkezések ellen irányult, a másodfokú eljárás tárgyi súlyához képest jelentős összegű fellebbezési eljárási illeték megfizetését a felek (különösen az I.r. alperes) túlzott perköltségigénye eredményezte.

Debrecen, 2013. május 2.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit sk. a tanács elnöke, Szilágyiné Dr. Karsai Andrea sk. előadó bíró, Dr. Szűcs Lajos sk. bíró

A kiadmány hitelül:

-kiadó-